

је уминуо бол? Дај му још отрова.. што ли је заћутао? Пустите га нека запомаже. Да ли је то паметно? Упитајте је, какав је смисао усрдне молитве после празничне вреве и расејаности? Шта говори душа: слава теби, Господе, јер сам се лепо забавила, или: сагрешила сам, Господе, помилуј! Ово прво је бесмислено, а другоме треба додати: нећу више, и према томе - одбацити, јер Бога не можемо обманути. Погледајте шта говори искуство. После вреве, вапај срца у почетку бива снажан, а затим све слабији и слабији; исто тако, он се на почетку често понавља, а затим све ређе и ређе и најзад сасвим утихне... Све је опет мирно. Дело је окончано, тако и треба да буде. У поодмаклим годинама или под старост подсетимо се и погледајмо уназад... много тога је нагомилано. Пред нама је мало времена. Тешко је и нема разлога да нешто почнемо. Тако и буде... и очајање. Гурај... и то је крај световног живота.

И још: каква је то философија: једноличност рађа равнодушност и хладноћу? Свет своје преноси и на Божије. Истина је да једноличност у тварним стварима досади, јер су оне коначне. Чак и кад би помало испијао чашу слатке воде, свеједно ћеш је једном испити. Тако је са сваким световним задовољством. Срце испија из њега све што је слатко, а крај... даље више није јестиво и постаје досадно. У односу на Бога уопште није тако. Он је бесконачно добро, довољно за све и у све векове. У будућем животу ће сви, који су се за њега припремили, окушати ово једно добро; и њима самима ће бити довољно и неће га исцрпети, него ће све више и више

осећати чежњу за њим, и увећаваће се њихова чежња и окушање. Упитајте се због чега оцу Серафиму или оцу Партенију није досадио тако једноличан, па чак и најједноличнији живот - црква и келија, келија и црква... а уз то још и затворништво... Господе, помилуј! Како је могуће да неко убија себе? Они, међутим, нису ни помишљали да се муче, него су, насупротив томе, осећали блаженство. И светитељи Божији су доживљавали часове и дане захлађења, како су га они називали. Разлог за то ни најмање није једноличност, него је један (разлог) у Господу а други у нама.

Топлота духа потиче од дувања благодати. Међутим, у њеној близини седи наше самољубље. Услед трајности овог стања човек или почне да труби о њему, или ово благо приписује себи или се исувише понада: "Ето, већ смо овде, та утврдили смо се!" Када се ово догоди изнутра, Господ узима Своју благодат и оставља човека самог. А шта човек има? Тада се ствара осећање да је све духовно безукусно, осећа се тескоба и равнодушност, баш као да је сва топлиота изашла кроз отворен прозорчић. Требало би наложити, али дрва се не продају у световној шуми, него у дућану Господњем. Откључај дућан, па узми. Приступ никоме није забрањен. Кључ је плач, покајање и скрушеност или једноставно трпељиви вапај ка Господу, макар и без икаквог укуса, уз самоприсиљавање... тада ће Господ опет вратити топлоту... То се назива поучним удаљавањем благодати.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

НЕДЕЉА О ЦАРИНИКУ И ФАРИСЕЈУ

свети мученик Теодор Стратилат

свети сава II, архиепископ српски

Лк. 18, 10 - 14, зч. 89; 2Тим. 3, 10 - 15, зач. 296.

архиепископ Јован Шаховској

АПОКАЛИПСА СИТНОГА ГРИЈЕХА (4)

Духовни смисао пушења и свих ситних противозаконитости духа "које се могу оправдати" јесте распуштеност. Не само тијело, него и душе. То је лажно умиривање себе (својих "нерава", како некада говоре, не осазнавајући у потпуности, да су нерви - плотско огледало душе). То "умиривање" води ка све већем удаљавању од истинитог мира, од истинитог утјешења Духа. Такво умиривање је чиста илузија, фатаморганна. Данас - док имамо тијело - ту илузију морамо да понављамо непрестано. Послије - ово наркотичко умиривање биће извор мучног заробљеништва душе.

Неопходно је схватити да се онај који "истреса", на пример, своју злобу - такође "умирује". Али само, неравно, до новог напада злобе. Умирити себе удовољавањем страстима се - не може. Умирити себе могуће је само супротставивши се страсти, уздржавши се од ње. Умирити себе могуће је само - ако понесемо Крст борбе против сваке страсти, чак и најситније, Крст њеног неприхватања у нашем срцу. То је пут истини-

те, тврде, сигурне и - што је најважније - вјечне среће. Онај који се уздигне над маглom, види сунце и вјечно плаво небо. Онај који се уздигне над страстима улази у сферу мира Христовог, неописивог блаженства које почиње већ овдје, на земљи, и које је доступно сваком човјеку.

Илузорна је срећа - цигарета. Исто као што је то и - наљутити се на некога, пред неким се узгордити, офарбати за људе своје образе или усне, украсти мало парче слаткиша - малу пару са црквене таџнице Божије природе. Не треба се гонити за таквом срећом. Њен директни логички сљедбеник јесу кокаин, ударац човјека у лице или пуцањ у њега, кривотворење драгоцјености. Блажен је човјек који, када обрете такву срећу, од себе је одгурне праведним и светим гнијевом. Та - у свијету царујућа - демонска срећа је блудница која се умијешала у брак човјекове душе са Христом, Богом Истине и чисте, блажене радости.

Свака утјега изван Духа Светог Утјешитеља јесте безумна саблазан,

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

мамац на којем граде своје снове сви конструктори земаљског раја. Утјешитељ је само један - Творачки Дух Истине Христове.

Молити се духом, пушећи цигарету - немогуће је. Немогуће је проповиједати са запаљеном цигаретом. Пред уласком у храм Божији цигарета се баца... али храм Божији - то

смо ми сами.

Ко хоће да сваке минуте буде храм Божији - одбациће цигарету, као и сваку лажну мисао, као и свако нечисто осјећање. Однос према малом душевном кретању у себи представља топлотјер вагге човјекове вјере и његове љубави према Богу.

свети Исаак Сирин ОСУЂИВАЊЕ ДРУГИХ

Ни највеће жртве наше не прима Бог ако осуђујемо брата свога. Ако се неко одрекне и читавог света и свих његових добара ради љубави Христове, и ако оде у најдубљу пустињу и затвори се у најзачиненију и запустелу келију, а осуђује брата свога, све му је узалуд. Јер Бог се не да ружити! Он чита срце човеково.

И може неко, који је можда гори од тебе, да се спасе, а ти да будеш осуђен од Бога. То се десило у причи о царинику и фарисеју. Објективно, фарисеј је био бољи од цариника; међутим, павши у осуђивање изгубио је и оно што је имао. Слеп је онај који осуђује, јер се иза те страсти крије једна друга велика зверка која се зове - егоизам. Чујте какве је страшне речи рекао фарисеј: "Нисам као други људи, отимачи, неправедни, прелубочинци или као овај цариник". Осуђивање одгони од човека сваку част и достојанство.

Човек који се бави само својим сагрешењима, јесте разуман и у њему обитава Дух Свети. Има мир у срцу. Док душа онога који осуђује, личи узбурканом мору. У њему се устоличио ђаво.

Пишу Оци, ако се чак и погрбиш од поста и метанија, а немаш љубави

према ближњима, далеко си од спасења.

Христос је рекао да није дошао да суди свету, него да га спасе. А ми му судимо! Колико смо за жаљење! Колико смо духовно сиромашни! Немамо ништа друго да кажемо сем речи Давидових: "Помилуј ме Боже по великој милости Твојој...".

Имамо за живи пример светитеље наше, који никада нису осудили никога. Сматрали су себе горим од других. Апостол Павле је говорио да је "недоношче" и није сматрао себе достојним да се назове апостол. Те речи је изговорио ко? Већи од свих апостола, онај који је пронео поруку спасења по целом свету. Поставимо у мислима себе, за кратко, поред апостола Павла и тада ако смо искрени пред самим собом и пред Богом, исповедимо озбиљни грех осуђивања, и трудимо се увек, помоћу Божијом да то прекинемо.

После свега овога, размисли у каквом се стању налазиш. Ако имаш лошу навику да осуђујеш, искорени је што пре. Ако хоћеш да имаш удео са Христом, избегавај осуђивање. Ако хоћеш да имаш наду на спасење и вечно блаженство поред свеправедног Бога, научи да осуђујеш себе - а никада друге.

Велики грешници, ако добро познају сами себе, по природи ствари имају много основа за смирење. Сваки пад, сасвим природно да је пад, али пружа елементе за смирење и молитву. Греси су, ако се искористе за смирење, као ђубриво којим ђубримо биљке. Зашто да човек не користи ту твар да би оплодио њиву своје душе, како би постала родна и плодносна? Дакле, ако се неко, ко је починио велике грехе, па је осетио колико је крив и каже: "Не смем ни главу да дигнем да погледам човека" много смири, добије много благодати Божије, сигурно напредује и може високо да се узвиси. С друге стране, неко ко није починио велике грехе, ако се не постави на прави начин, тако да каже: "Сачувао ме је Бог од толиких злодела, много сам незахвалан, грешнији сам. од највећег грешника", заостаје духовно од оног другог.

Сетите се, на пример, фарисеја

и цариника (Лк. 18, 914). Фарисеј је чинио добра дела, али је био и горд. Цариник је починио грехе, али их је познао и имао је у себи скрушености и смирења - најважније што од човека захтева Христос - и зато се лако спасао. Видели сте на икони како изгледа фарисеј! Показује прстом на цариника: "Нисам као он!"... Јадни цариник крије се иза једног стуба: нема образа ни да погледа око себе. А фарисеј показује Христу где се налази цариник! Јесте ли то запазили? Као да Христос није знао где је цариник! Фарисеј, иако је чинио све како је прописано, све је било узалуд. Шта може да учини гордост! Када неко сагреша, а није се смирио, онда је он грешан као цариник и горд као фарисеј. Двоструки... дарови! "И шугав и вашљив", како кажу у Епиру,

Колико год можете трудите се да одбаците духовне отрове, страсти, како бисте стекли духовно здравље.

свети Пајсије Светогорац

свети Теофан Затворник О ПРИПРЕМИ ЗА ПОКАЈАЊЕ

Сада је Недеља цариника и фарисеја! Чули смо звук трубе. Огласиће се још једном, и још, и још... А затим ће се отворити двери покајања... Сви ћемо поћи и припасти к милосрдном Господу. Наручје Очево је отворено за све. Одважно ћемо се бацити у њега и ишчезнути у безграничном мору милосрђа Божијег.

То што вам је говорила Н.Н., то је софизам себичности, самосажалења, заснован на стварном искуству, неправилно схваћеном или погрешно протумаченом.

После вреве и разоноде душа,

која још није сасвим искварена, почиње да тугује. Срце које се мучи због загушљивости и туђе атмосфере сабира се у себе и почиње да се жали и Богу и самом човеку да га муче ни због чега. Тако је та молитва - вапај болесника за исцељење. Господ ове тренутке умилења шаље после разонода, па чак и у њихово време како би опоменуо човека да неправилно поступа, да узалудно и у таштини убија и погубљује своју душу. А Н.Н. то узима као основу за попустљивост. То је исто што и болесник који се дочепао отрова и запомаже. Да ли